21. LIPNJA SV. ALOJZIJE GONZAGA, REDOVNIK

DRUGO ČITANJE

Iz pisma koje je sv. Alojzije Gonzaga uputio svojoj majci

Vječno ću opijevati milosrđe Gospodnje

Za tebe, presvijetla gospođo, molim milost Duha Svetoga i vječnu utjehu. Kad je tvoje pismo stiglo, bio sam uistinu još u ovome kraju mrtvih. Ali daj da sada – jer negda treba težiti i za nebom – veličamo vječnoga Boga u zemlji živih. Pred malo sam se vremena ponadao da ću uskoro prevaliti taj put. Sveti Pavao kaže da je ljubav u tome da se *plače s onima koji plaču i raduje s onima koji se raduju.* Zato i ti, presvijetla majko, moraš otuda crpiti vrlo veliku radost i u sebi naći temelj za dobročinstvo i milost, jer je meni Bog označio pravo veselje i sigurnost svoga straha, što nikada neću izgubiti.

Jer, priznat ću ti doista, presvijetla gospođo: kad misao uronim u promatranje božanske dobrote, koja je poput mora što nema ni dna ni obale, čini mi se da me to, zanesena Božjom veličinom, odvodi s puta i da tome nisam dorastao. On me za tako kratki i neznatan napor poziva u vječni počinak i s neba me doziva u najveću sreću, koju sam tako nemarno tražio. Obećava plod za suze, koje sam tako škrto prolijevao.

Neprestano budi na oprezu, presvijetla gospođo, i pripazi da ne povrijediš tu beskrajnu Božju dobrotu. A to ćeš zacijelo počiniti ako oplakuješ kao mrtvog onoga koji živi pred licem Gospodnjim i koji ti kudikamo više pomaže po svojoj preporuci nego u ovome životu. Ta odijeljenost neće biti zauvijek. Opet ćemo se vidjeti na nebu, povezani s uzročnikom našega spasenja. Svom ćemo ga silom svoje duše slaviti, vječno opijevajući njegovo milosrđe, i uživat ćemo u besmrtnom veselju. On nam oduzima što je prije sam sazdao, ali samo zato da bi pohranio na čistije i sigurnije mjesto. Ukrasuje nas onim blagodatima koje bismo sami za se zaželjeli.

Sve što rekoh rekoh zato da udovoljim želji do koje mi je stalo: da bi ti, presvijetla gospođo, i sva ostala obitelji, ovaj moj rastanak smatrali za ugodnu dobrobit. A ti, majko, prati svojim majčinskim blagoslovom mene koji prebrođujem ovo more, sve dok ne doprem do obale gdje se nalaze sve moje nade. To sam utoliko radije učinio što mi ništa do ove molbe ne preostade čime bih ti naznačio ljubav i poštivanje koje ti dugujem kao sin majci.

OTPJEV

R. Gospodine, prihvatio si me zbog nedužnosti * i pred svoje me lice stavio dovijeka.

O. Volim biti na pragu Doma Boga svoga nego boraviti u šatorima grešnika. * I pred.